

Datum van : 24/03/2017
inontvangstneming

Zaak C-78/17

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

13 februari 2017

Verwijzende rechter:

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

10 februari 2017

Verzoekende partij:

X

Verwerende partij:

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

1 Verzoeker verzoekt de verwijzende rechter:

1) primair, om het behoud van zijn vluchtelingenstatus;

2) subsidiair, om nietigverklaring van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: „commissaris-generaal”) van 4 mei 2016, waarbij verzoekers vluchtelingenstatus is ingetrokken.

Korte uiteenzetting van de feiten

2 Verzoeker bezit naar eigen zeggen de Congolese nationaliteit. Hij heeft op 29 maart 2006 asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

3 De commissaris-generaal heeft hem op 21 februari 2007 als vluchteling erkend.

- 4 Op 11 augustus 2005 had de tribunal correctionnel de Liège (correctionele rechtbank te Luik) verzoeker veroordeeld tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van zes maanden wegens opzettelijke slagen en verwondingen.
- 5 Op 20 december 2010 heeft de Cour d’assises de Bruxelles (hof van assisen te Brussel) hem veroordeeld tot 25 jaar gevangenisstraf wegens een samen met anderen gepleegde diefstal en wegens opzettelijke doodslag ter vergemakkelijking van die diefstal.
- 6 De commissaris-generaal is van mening dat het om een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf gaat en dat verzoeker, gelet op de aard van de feiten waarvoor hij veroordeeld is, een gevaar vormt voor de samenleving.
- 7 Bij beslissing van 4 mei 2016 heeft de commissaris-generaal verzoekers vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: „vreemdelingenwet”) ingetrokken.
- 8 Voorts heeft de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 55/3/1, § 3, van de vreemdelingenwet een niet-bindend advies gegeven, waarin hij zich op het standpunt stelt dat de betrokkene kan worden teruggeleid naar de Democratische Republiek Congo aangezien de vrees die hij oorspronkelijk tot staving van zijn asielverzoek had aangevoerd niet langer actueel is.

Toepasselijke bepalingen

a) Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: „Verdrag van Genève”)

- 9 „Artikel 1. Definitie van de term ‚vluchteling’

A. Voor de toepassing van dit verdrag geldt als ‚vluchteling’ elke persoon:

[...]

(2) Die [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en [...] verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

[...]

F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

[...]

Artikel 32. Uitzetting

1. De Verdragsluitende Staten zullen een rechtmatig op hun grondgebied vertoevende vluchteling niet uitzetten behoudens om redenen van nationale veiligheid of openbare orde.

[...]

Artikel 33. Verbod tot uitzetting of terugleiding (,refoulement')

1. Geen der Verdragsluitende Staten zal, op welke wijze ook, een vluchteling uitzetten of terugleiden naar de grenzen van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging.

2. Op de voordelen van deze bepaling kan evenwel geen aanspraak worden gemaakt door een vluchteling ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die, bij gewijsde veroordeeld wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land."

b) Unierecht

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”)

10 „Artikel 18 – Het recht op asiel

Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie [...].”

VWEU

11 „Artikel 78, lid 1

De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen.”

Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: „richtlijn 2011/95/EU”)

12 Overweging 4:

„Het Verdrag van Genève en het protocol vormen de hoeksteen van het internationale rechtstelsel ter bescherming van vluchtelingen.”

13 Overweging 12:

„Het hoofddoel van deze richtlijn is enerzijds te verzekeren dat de lidstaten gemeenschappelijke criteria toepassen voor de identificatie van personen die werkelijk bescherming behoeven en anderzijds ervoor te zorgen dat deze personen in alle lidstaten over bepaalde minimumvoordelen kunnen beschikken.”

14 Overweging 16:

„Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name erkend zijn in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In het bijzonder tracht deze richtlijn de menselijke waardigheid en het recht op asiel van asielzoekers en hun begeleidende familieleden ten volle te eerbiedigen en de toepassing van de artikelen 1, 7, 11, 14, 15, 16, 18, 21, 24, 34 en 35 van dat handvest te bevorderen, en dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.”

15 „Artikel 2 – Definities

In deze richtlijn gelden de volgende definities:

d) ‚vluchteling’: een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke

overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is;

[...]

Artikel 12 – Uitsluiting

[...]

2. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

b) hij buiten het land van toevlucht een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten, dat wil zeggen de afgifte van een verblijfstitel op grond van de toekenning van de vluchtelingenstatus; bijzonder wrede handelingen kunnen, zelfs indien zij met een beweerd politiek oogmerk zijn uitgevoerd, als ernstige, niet-politieke misdrijven aangemerkt worden;

c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties.

3. Lid 2 is van toepassing op personen die aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de daar genoemde misdrijven of daden.

[...]

Artikel 14 – Intrekking, beëindiging of weigering tot verlenging van de vluchtelingenstatus

1. Met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend na de inwerkingtreding van richtlijn 2004/83/EG, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 11 geen vluchteling meer is.

2. Onverminderd de plicht van de vluchteling uit hoofde van artikel 4, lid 1, om melding te maken van alle relevante feiten en alle relevante documenten waarover hij beschikt, over te leggen, toont de lidstaat die de vluchtelingenstatus heeft verleend per geval aan dat de betrokken persoon geen vluchteling meer is of dat nooit geweest is, overeenkomstig lid 1.

3. De lidstaten trekken de vluchtelingenstatus van een onderdaan van een derde land of staatloze in, beëindigen deze of weigeren deze te verlengen indien, nadat hem de vluchtelingenstatus is verleend, door de betrokken lidstaat wordt vastgesteld dat:

a) hij op grond van artikel 12 van de vluchtelingenstatus uitgesloten is of had moeten zijn;

b) hij feiten verkeerd heeft weergegeven of heeft achtergehouden, of valse documenten heeft gebruikt, en dit doorslaggevend is geweest voor de verlening van de vluchtelingenstatus.

4. De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

a) er goede redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt;

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

5. De lidstaten mogen onder de in lid 4 omschreven omstandigheden besluiten geen status te verlenen aan een vluchteling wanneer nog geen besluit in die zin is genomen.

6. Personen op wie lid 4 of lid 5 van toepassing is, genieten de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn.

[...]

Artikel 17 – Uitsluiting

1. Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van subsidiaire bescherming wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat:

a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd, zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven;

- b) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd;
- c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties;
- d) hij een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat waar hij zich bevindt.

[...]"

Nationale wettelijke regeling: vreemdelingenwet

16 „Artikel 48/3

§ 1. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het [Verdrag van Genève].

[...]

Artikel 55/3/1

§ 1. De [commissaris-generaal] kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.

[...]

§ 3. Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 [...], verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4."

Motivering van de prejudiciële verwijzing en beoordeling door de verwijzende rechter

- 17 De bestreden beslissing is uitdrukkelijk gebaseerd op artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet, waarbij artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU is omgezet in Belgisch recht.
- 18 De verwijzende rechter vraagt zich af of deze bepalingen rechtmatig zijn en verzoekt het Hof derhalve zich uit te spreken over de geldigheid van artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU.
- 19 De verwijzende rechter merkt in dit verband op dat artikel 18 van het Handvest en artikel 78 VWEU het recht op asiel binnen de Europese Unie garanderen en

bepalen dat het afgeleide Unierecht in overeenstemming moet zijn met de fundamentele beginselen van de internationale rechtsregeling betreffende vreemdelingen, waaronder in de eerste plaats het Verdrag van Genève. De verwijzende rechter haalt in dit verband met name het arrest van 2 maart 2010, [REDACTED] [REDACTED] e.a. (C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, EU:C:2010:105, punten 51-54), aan:

„51. [Richtlijn 2004/83/EG, die is vervangen door richtlijn 2011/95/EU,] is vastgesteld op de grondslag van met name artikel 63, eerste alinea, punt 1, onder c), EG, waarbij de Raad werd opgedragen maatregelen te nemen inzake asiel, in overeenstemming met het verdrag van Genève en andere desbetreffende verdragen, op het gebied van de minimumnormen voor het aanmerken van personen met de nationaliteit van derde landen als vluchteling.

52. Blijkens de [overwegingen 3, 16 en 17] van de richtlijn is het verdrag van Genève de hoeksteen van het internationale rechtstelsel ter bescherming van vluchtelingen en zijn de bepalingen van de richtlijn inzake de voorwaarden voor erkenning als vluchteling en de inhoud van de vluchtelingenstatus aangenomen om de bevoegde instanties van de lidstaten te helpen dit verdrag toe te passen op basis van gemeenschappelijke begrippen en criteria.

53. De bepalingen van de richtlijn moeten dus worden uitgelegd in het licht van de algehele systematiek en de doelstelling van de richtlijn, met inachtneming van het verdrag van Genève en de andere desbetreffende verdragen bedoeld in artikel 63, eerste alinea, punt 1, EG.

54. De uitlegging moet voorts geschieden, zoals uit punt 10 van de considerans van de richtlijn volgt, met eerbiediging van de grondrechten en inachtneming van de beginselen die met name zijn erkend in het Handvest.”

- 20 Ofschoon zowel de aan de orde zijnde nationale bepaling („de vluchtelingenstatus intrekken”) als artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU („de [...] aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen”) zijn geformuleerd als een grond tot intrekking, wenst de verwijzende rechter te vernemen of de intrekking van de vluchtelingenstatus in situaties als bedoeld in de artikelen 32 en 33 van het Verdrag van Genève, die betrekking hebben op de uitzetting van vluchtelingen, er in de praktijk niet toe leidt dat een nieuwe uitsluitingsbepaling in het leven wordt geroepen die niet voorkomt in het Verdrag van Genève. Het is immers toegestaan de vluchtelingenstatus in te trekken van een persoon aan wie deze status nooit had mogen worden toegekend, hetzij omdat hij bedrog gepleegd heeft, hetzij omdat hij van deze status moet of had moeten worden uitgesloten (Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, *Handboek inzake procedures en criteria ter bepaling van de vluchtelingenstatus volgens het Verdrag van 1951 en het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 1967*, Genève, 1979, heruitgave, 1992; hierna: „Handboek inzake procedures en criteria”, punt 117), en deze uitsluiting zou in

casu tot de intrekking leiden. De verwijzende rechter merkt dienaangaande ook op dat hetzelfde geval van een persoon die „een gevaar vormt voor de gemeenschap of voor de veiligheid van de lidstaat” wordt vermeld in artikel 17 van richtlijn 2011/95/EU, met het opschrift „Uitsluiting” [van subsidiaire bescherming].

- 21 Een persoon kan evenwel slechts van de vluchtelingenstatus worden uitgesloten indien hij onder een van de situaties valt die in artikel 1, D, E en F, van het Verdrag van Genève limitatief zijn opgesomd (artikel 1.F van het Verdrag van Genève heeft specifiek betrekking op gevallen waarin iemand wordt uitgesloten omdat hij bijzonder ernstige misdrijven heeft gepleegd), en niet wegens feiten die verband houden met de nationale veiligheid van de staat van toevlucht. Indien voor dergelijke feiten een nieuwe uitsluitingsbepaling wordt gecreëerd, wordt het Verdrag van Genève derhalve wezenlijk gewijzigd, wat in strijd is met het beginsel „pacta sunt servanda” en het vereiste van instemming met de wijziging van multilaterale verdragen (artikelen 26, 27, 39 en 40 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht).
- 22 De verwijzende rechter citeert ook de opmerkingen die het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: „HCV”) omtrent artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2004/83/EG heeft geformuleerd in de tekst „Geannoteerde commentaar van het HCV op richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”:

„Als gevolg van artikel 14, lid 4, van de richtlijn ontstaat het risico dat de uitsluitingsbepalingen van het Verdrag van 1951 wezenlijk worden gewijzigd, aangezien de bepaling van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van 1951 (uitzonderingen op het beginsel van non-refoulement) wordt toegevoegd aan de gronden om iemand van de vluchtelingenstatus uit te sluiten. Krachtens het Verdrag dient het beginsel van non-refoulement een andere doelstelling dan de uitsluitingsbepalingen. Artikel 1.F, waarin de op het gedrag van de verzoeker gebaseerde uitsluitingsgronden exhaustief zijn opgesomd, beantwoordt aan een dubbele logica. Ten eerste zijn bepaalde feiten zo ernstig dat de plegers ervan geen internationale bescherming verdienen. Ten tweede mag het asielkader niet in de weg staan aan gerechtelijke vervolging van zware criminelen. Daarentegen heeft artikel 33, lid 2, betrekking op de behandeling van vluchtelingen en bepaalt het in welke omstandigheden zij niettemin kunnen worden teruggeleid. Het beoogt de veiligheid van het land van toevlucht of de gemeenschap van dat land te beschermen. Deze bepaling berust op de beoordeling of de vreemdeling in kwestie een gevaar voor de nationale veiligheid van het land inhoudt dan wel of de vreemdeling die bij gewijsde veroordeeld is wegens een bijzonder ernstig misdrijf, een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land. Artikel 33, lid 2, is echter niet ontworpen als een grond voor het beëindigen van de vluchtelingenstatus (zie de commentaar betreffende artikel 21, leden 2 en 3). Het strookt dus niet met het

Verdrag van 1951 om de krachtens artikel 33, lid 2, ervan toegestane uitzonderingen op het beginsel van non-refoulement gelijk te stellen met de uitsluitingsbepalingen van artikel 1.F. Een dergelijke gelijkstelling zou bovendien kunnen leiden tot een onjuiste uitlegging van deze twee bepalingen van het Verdrag.”

- 23 De in casu aan de orde zijnde wettelijke regeling is hoe dan ook – dus zelfs indien zij als een intrekingsgrond wordt opgevat – problematisch, aangezien het Verdrag van Genève het begrip vluchteling definieert als elke persoon die „uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen”, en helemaal niet in de mogelijkheid voorziet om de vluchtelingenstatus van een dergelijke persoon in te trekken op grond dat hij een gevaar voor de nationale veiligheid of een ernstige bedreiging voor de gemeenschap van het land van toevlucht vormt. De enige algemeen erkende gevallen van intrekking van de vluchtelingenstatus zijn, zoals in punt 20 hierboven is aangegeven, het geval van bedrog en het geval waarin de betrokkene moet of had moeten worden uitgesloten. Hoewel deze gevallen niet uitdrukkelijk in het Verdrag van Genève worden vermeld, lijkt te mogen worden aangenomen dat zij daaraan een zekere rechtmatigheid ontleen, met name wat het geval van intrekking wegens uitsluiting betreft, dit gelet op artikel 1.F van het Verdrag van Genève, waarin is bepaald dat „[d]it Verdrag [...] niet van toepassing [is] op” bepaalde daarin vermelde situaties (zie ook HCV, Handboek inzake procedures en criteria, punt 117). Wat daarentegen een nieuwe intrekingsgrond als die van artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU betreft, wenst de verwijzende rechter te vernemen of ook deze kan worden afgeleid uit de bepalingen van het Verdrag van Genève. Een nieuwe intrekingsgrond zou ook hier een wezenlijke wijziging van het Verdrag van Genève kunnen inhouden, als bedoeld in punt 21 hierboven.
- 24 De verwijzende rechter vraagt zich tevens af of de situatie waarbij de in artikel 32 van het Verdrag van Genève (betreffende het verblijf van vluchtelingen) bedoelde uitzondering op het beginsel van non-refoulement om redenen van nationale veiligheid wordt gebruikt als grond tot intrekking (of uitsluiting) van de vluchtelingenstatus, wel verenigbaar is met het Verdrag van Genève. Het door elkaar halen van deze twee situaties kan zware gevolgen hebben, namelijk het verlies van de met de vluchtelingenstatus verbonden voordelen. De verwijzende rechter haalt in dit verband het arrest van 24 juni 2015, H. T. (C-373/13, EU:C:2015:413, punt 95), aan, volgens hetwelk „de vluchteling wiens verblijfstitel wordt ingetrokken krachtens artikel 24, lid 1, van richtlijn [2011/95/EU – waarin is bepaald dat aan een vluchteling geen verblijfstitel wordt verstrekt wanneer dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten –] zijn vluchtelingenstatus behoudt, tenzij en totdat die status wordt beëindigd. Dus ook indien hem zijn verblijfstitel is ontnomen, blijft de betrokkene een vluchteling en behoudt hij uit dien hoofde het recht op de

voordelen die hoofdstuk VII van deze richtlijn aan elke vluchteling waarborgt, met name het recht op bescherming tegen refoulement, op instandhouding van het gezin, op afgifte van reisdocumenten, op toegang tot werkgelegenheid en onderwijs, op sociale voorzieningen, op gezondheidszorg en huisvesting, op vrij verkeer binnen de betrokken lidstaat en op toegang tot integratievoorzieningen”.

- 25 Gelet op al deze onzekerheden, verzoekt de verwijzende rechter het Hof om een prejudiciële beslissing over de hiernavolgende vragen.

Prejudiciële vragen

Is artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU?

In dit verband rijzen de volgende vragen:

A. Moet artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU aldus worden uitgelegd dat daarmee een nieuwe grond in het leven wordt geroepen om iemand uit te sluiten van de vluchtelingenstatus als bedoeld in artikel 13 van die richtlijn en dus ook artikel 1.A van het Verdrag van Genève?

B. Ingeval vraag A bevestigend wordt beantwoord, is het aldus uitgelegde artikel 14, lid 4, verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU, waarin met name is bepaald dat het afgeleide Unierecht in overeenstemming moet zijn met het Verdrag van Genève, waarvan de in artikel 1.F opgenomen uitsluitingsbepaling exhaustief is geformuleerd en restrictief moet worden uitgelegd?

C. Ingeval vraag A ontkennend wordt beantwoord, moet artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU dan aldus worden uitgelegd dat daarbij een grond tot intrekking van de vluchtelingenstatus in het leven is geroepen waarin niet is voorzien door het Verdrag van Genève, dat overeenkomstig artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU dient te worden nageleefd?

D. Ingeval vraag C bevestigend wordt beantwoord, is artikel 14, lid 4, van de voormelde richtlijn verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, VWEU – waarin met name is bepaald dat het afgeleide Unierecht in overeenstemming moet zijn met het Verdrag van Genève – voor zover in eerstgenoemde bepaling een grond voor de intrekking van de vluchtelingenstatus wordt ingevoerd die in het Verdrag van Genève niet voorkomt en daarin ook helemaal geen grondslag vindt?

E. Ingeval de vragen A en C ontkennend worden beantwoord, hoe kan artikel 14, lid 4, van de voormelde richtlijn dan worden uitgelegd in overeenstemming met artikel 18 van het Handvest en artikel 78, lid 1, VWEU, waarin met name is

bepaald dat het afgeleide Unierecht in overeenstemming moet zijn met het Verdrag van Genève?